

koncentrationerne af forurenende stoffer (som defineret i vandrammedirektivet) ikke overstiger de miljøkvalitetskrav, der er fastsat på fællesskabsplan. Der opereres alene med, om god kemisk tilstand er opfyldt eller ej.

God økologisk tilstand er den tilstand, hvor værdierne for de biologiske kvalitetselementer for den pågældende type overfladevandsområde udviser niveauer, der er svagt ændret som følge af menneskelig aktivitet, men kun afviger lidt fra, hvad der normalt gælder for denne type overfladevand under uberørte forhold.

Koncentrationen af forurenende stoffer indgår i definitionen af høj/god/moderat økologisk tilstand af overfladevand og maksimalt/godt/moderat potentiale for stærkt modificerede eller kunstige vandområder: Høj tilstand/højt potentiale forudsætter en koncentration af forurenende stoffer tæt på nul eller svarende til uberørte forhold. God tilstand/godt potentiale forudsætter, at koncentrationen af forurenende stoffer ikke overstiger miljøkvalitetskrav fastsat i overensstemmelse med direktivet. Moderat tilstand/moderat potentiale forudsætter forhold svarende til, at krav til biologiske kvalitetselementer er opfyldt.

Ringe og dårlig tilstand af overfladevand findes i vandområder, der viser henholdsvis større og alvorlige ændringer i værdierne for de biologiske kvalitetselementer, og hvori store dele af de relevante biologiske samfund, der normalt karakteriserer den pågældende type overfladevand under uberørte forhold, ikke forekommer.

Som udgangspunkt må det forhold, at en negativ påvirkning af overfladevand med forurenende stoffer indebærer, at overfladevandets økologiske tilstand rykker en klasse nedad, være udtryk for, at der er sket en betydelig negativ påvirkning og dermed en miljøska-der, idet en nedgang i tilstanden med en klasse vil indebære, at kravene i *vandrammedirektivet* ikke er opfyldt, også selvom god økologisk tilstand eventuelt er opfyldt – det vil sige et ryk fra høj til god økologisk tilstand. Rykker overfladevandets tilstand flere klasser ned, må der også i udgangspunktet være tale om en miljøska-der.

Det må ligeledes i udgangspunktet indebære en miljøska-der, hvis påvirkningen resulterer i, at »god kemisk tilstand« ikke længere er opfyldt.

Har vandområdet god økologisk tilstand eller potentiale både før og efter påvirkningen, vil der som hovedregel ikke være tale om en betydelig negativ påvirkning, da forudsætningen for klassen er, at miljøkvalitetskravene er opfyldt. Der kan dog være tilfælde, hvor der alligevel er tale om en betydelig negativ

påvirkning og dermed en miljøska-der, selvom overfladevand ikke rykker en klasse ned, som f.eks. hvis der er sket en væsentlig ændring af de parametre, som karakteriserer overfladevandets tilstand inden for klassen. Et eksempel kunne være følgende:

Der kan inden for klassen optræde betydelig negativ påvirkning, når man bevæger sig fra at være i god sikker afstand fra miljøkvalitetskravene, til at miljøkvalitetskravene kun lige er opfyldt. Det vil betyde, at der kun skal en lille yderligere påvirkning til, før tilstanden ændrer klasse. En sådan påvirkning, der flytter tilstanden væsentligt, om end inden for samme klasse, må betegnes som en betydelig negativ påvirkning og dermed en miljøska-der.

Modsat kan man forestille sig særlige tilfælde, hvor overfladevandets økologiske tilstand rykker en klasse, uden at det er udtryk for en miljøska-der. Hvis en forringelse af overfladevandets tilstand indebærer, at overfladevandets tilstand rykker fra at ligge helt i bunden af en klasse, f.eks. »god tilstand«, til aller øverst i den følgende klasse, f.eks. »moderat tilstand«, er der måske alene tale om, at forskellen på de parametre, der karakteriserer tilstanden før og efter påvirkningen, er minimal. I så tilfælde vil dette være en indikation af, at der ikke er en betydelig negativ påvirkning, dvs. at der ikke er tale om en miljøska-der.

Hvor vandområdet har moderat, ringe eller dårlig økologisk tilstand før påvirkningen, kan dette karakterisere tilstande fra en situation, hvor det kemiske miljøkvalitetskrav kun lige netop ikke er opfyldt, til en situation, hvor det kemiske miljøkvalitetskrav er langt overskredet.

De kemiske miljøkvalitetskriterier, der er det faglige grundlag for de kemiske miljøkvalitetskrav, fastsættes ud fra øko-toksikologiske data og sundhedsdata, og de er udtryk for det højeste koncentrationsniveau, der skønnes ikke at have negativ effekt på vandområdets økosystem. En påvirkning, der resulterer i højere koncentrationsniveauer for forurenende stoffer, vil øge afstanden til de kemiske miljøkvalitetskrav, og negative biologiske effekter vil kunne forventes.

Giver påvirkningen med forurenende stoffer i vandområder, hvor udgangstilstanden er dårligere end god økologisk tilstand, anledning til, at koncentrationen i overfladevand øges med en faktor 10 (og altså er mindst 10 gange større end miljøkvalitetskravet), må der være tale om en betydelig negativ påvirkning i forhold til udgangstilstanden.

Miljøska-der på kystvande skal vurderes efter de kriterier og retningslinier, som er beskrevet ovenfor.